

DELO

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

TRST - 25. novembra 1982
Leto XXXIV. - Štev. 19
Petnajstdnevnik - Quindicinale
Abbon. postale - Gruppo II/70
300 lir

Priprave na 15. kongres KPI

Za čimvečjo udeležbo in sproščeno razpravo na sekcijских kongresih

Zaradi vladne krize, ki je izbruhnila pred desetimi dnevi in se še ni zaključila, je centralni komite Komunistične partije Italije odložil svoje delo za nekaj časa in se je sestal sredi minulega tedna. Ob zaključku redakcije ni še bil objavljen temeljni dokument za razpravo pred 15. vsedržavnim kongresom KPI. Izvlečke tega dokumenta bomo objavili zato šele o prihodnji številki.

Seja CK KPI se je začela s počastitvijo spomina nenadoma preminulega tovariša Lucia Lombarda Radiceja, znanstvenika, marksista in pedagoga, čigar smrt zapušča v partijskih vrstah globoko vrzel.

Tovariš Berlinguer je nato podal oceno trenutnega političnega stanja, s posebnim ozirom na vladno krizo in mandat, ki ga je prejel demokrščanski senator Fanfani, naj sestavi novo vlado. Berlinguer je ugotovil, da nastaja nova vlada v vzdušju starih nesoglasij. Dogovorili so se namreč o okviru vladne koalicije, niso pa še načeli pekočega vprašanja programskih smernic, ki so v

družbeno gospodarski krizi teh dni (kar najboljše dokazuje splošna stavka v sredo) krvavo potrebne.

To, kar snuje Fanfani ob nekritični podpori PSI in drugih levosredinskih strank ni niti več «pogreta mineštra», prej bi lahko govorili o «prismojeni vladi». Berlinguer je zato poudaril povsem naraven zaključek, da bo KPI ostala v opoziciji, v kateri bo zbirala vse napredne družbene in kulturne sile, da se ustvari v državi demokratična alternativa sedanjemu sistemu vladanja.

Tajnik KPI je tudi opozoril na resnost gospodarske krize in razrednega spopada, ki je v teku. Industrijci so v protiofenzivi in skušajo prizadeti z življensko ravnijo delavcev ter z rastočo nezaposlenostjo tudi moč organiziranega delavskega, predvsem sindikalnega gibanja.

Zato bi bilo nedopustno, če bi se italijanska vlada izmahnila svojim odgovornostim in če bi na prvem mestu vladnega programa ne stale jasne smernice glede problemov zaposlenosti, investicij in razvoja.

Toliko o vladni krizi. CK KPI je nato razpravljal o dokumentu za kongres, ki ga bo «Unità» objavila v nedeljo, se pravi tedaj, ko pride DELO v roke svojim bralcem. Vabimo jih, naj si gradivo za kongres preberejo in proučijo, kajti to pomeni uvodni akord h kongresni razpravi, ki bo trajala do prvih dni marca 1983.

Pokrajinski komiteji v naši deželi so določili, sporazumno z vsedržavnim vodstvom, način, kako bodo potekali sekcijски in pokrajinski kongresi KPI. CK KPI je že določil, da bo na 15. kongresu KPI vsak delegat zastopal 1500 članov partije. Izvoljeni bodo na pokrajinskih kongresih. Pred tem pa se bodo zbrali sekcijски kongresi. S tem v zvezi je tržaški pokrajinski komite določil, da bo na pokrajinskem kongresu vsak delegat zastopal 30 članov partije. Skupno bo torej na pokrajinskem kongresu 209 delegatov.

Pokrajinski kongres v Trstu bo konec januarja, sekcijски kongresi pa se morajo zbrati najkasneje do polovice januarja, v glavnem pa konec decembra.

Sekcijские kongrese moramo dobro pripraviti, da bo na njih udeležba kar se da visoka, kajti samo tako bodo izražena stališča zares predstavljala mnenje partijske baze. V ta namen bodo sekcije imele tudi več predkongresnih sestankov, ki bodo posvečeni specifičnim temam. Izhodišča za predkongresne razprave bodo dokumenti pokrajinskega komiteja KPI za Trst, ki obravnavajo probleme gospodarstva, kulture in idejnega soočanja, organiziranost komunistov.

Nadaljevanje na 8. strani

Splošna stavka, sredo, 24. novembra

na 2. strani
Kriza v miljski občinski upravi

Kriza v miljski občinski upravi

Kdor je spremljal preko tiska in radijskih poročil začetek in potek krize v miljski občinski upravi je dobil le površen vtis samih dogodkov kot so se pokazali na zunaj. Vzroki te krize, ki je prva od 1949. leta, so globlji in dolgotrajni.

Res je, da so krizo povzročili socialisti, bolje rečeno edini socialistični svetovalec, ki je bil na zadnjih volitvah izvoljen za podžupana in odbornika za finančne zadeve. Vendar je ozadje tega dogodka precej zapleteno in nejasno. Sam začetek bi lahko postavili v obdobje ko so se meščanske stranke zagnale proti t.i. «rdečemu obroču», ki se jim na srečo ni posrečil. Naslednji in silnejši udarci so prihajali ob prvi levo-sredinski vladi in naslednjih vladah v kateri so sodelovali socialisti. Taki pritiski so se nadaljevali do danes. Do izraza je ta pritisk prišel s čudnim zadržanjem nekaterih miljskih socialistov v času boja za Slovenski šolski center v Miljah. Meščanske stranke so izvajale ta pritisk z različnimi spletkami na socialiste, ker so upale, da se bo tedaj pojavil razkroj v vrstah Liste Frausin, v kateri so poleg komunistov tudi neodvisni svetovalci, kot v vsej povojni dobi. V sedanjih mandatni dobi sta neodvisna dr. Jurij Vodopivec in g. Claudio Mutton, oba izvoljena tudi v občinski odbor. Prav tukaj so se meščanske stranke uštele, ker so mislile, da se bosta oba neodvisna odbornika vdala njihovim spletkam. Pozabili so voditelji teh meščanskih strank, da so neodvisni kandidati na Listi Frausin vedno sodelovali pri izdelavi volilnega programa, na podlagi katerega sta bila tudi sedanja neodvisna odbornika

izvoljena. Naj pri tem omenim, da volilni program Liste Frausin sloni na sledečih načelih: antifašizem, enakopravnost Slovencev, socialna politika, polna zaposlitev z ustreznimi industrijskimi in drugimi objekti. Pri izvajanju tega programa prihaja v poštev vse kar bi lahko nadomestilo izgubljeno industrijo in skrčena delovna mesta. Meščanske stranke se o tem programu niso izjasnile, vendar ga vedno zavirajo z izgovorom, da je «komunistična občinska uprava nesposobna» ter da so socialisti postali žrtve komunistov.

• • •

Kot vsak prejšnji dogovor s socialisti, je tudi dogovor ob zadnjih upravnih volitvah slonel na istih načelih, zato ni razvidno s katerim delom teh načel in programa se socialistični odbornik ni strinjal, ter je v občinskem odboru dajal pomanjkljive podatke o stanju občinskega proračuna in zavlačeval nekatera važna izplačila. Zakaj je do tega prišlo je postalo jasno ko je prišlo do krize v vrstah miljske sekcije socialistične stranke. Tedaj so se — kot je vsem iz dnevnega tiska že znano — nekateri člani PSI uprili preostrem in nasilnem vmešavanju socialističnega pokrajinskega odbora v notranje delovanje miljske sekcije in vsiljeval povezavo miljskih socialistov z meščanskimi strankami po vzgledu vlade in deželne uprave.

Na zahtevo Liste Frausin naj bi skupno preverili dosedanje delovanje občinske uprave, so nekateri socialistični voditelji, brez vednosti ostalih, odklonili in zahtevali preverjan-

NEKAJ O MILJAH

Morda je bil to samo naš občutek, toda zdelo se nam je, kot da so Slovenci dokaj ravnodušno sledili razpletu upravno politične krize, ki je izbruhnila v Miljah. Na drugem mestu objavljamo mnenje miljskega Slovenca, tu pa naj nam bo dovoljeno nanizati le nekaj splošnih misli.

Predvsem enostavna, toda temeljna ugotovitev. Milje so za slovensko manjšino nekaj posebnega, saj so edina pretežno italijanska občina v naši deželi, kjer so jim demokratične občinske uprave zagotovile vse pravice, kolikor so jih pač lahko uresničile s svojimi močmi.

Za Milje ne veljajo ukazi ZVU o dvojezičnem poslovanju, kljub temu pa so v miljski občini dvojezični krajevni napisi, na občinskih sejah je slišati slovensko besedo, slovenski šolski center pa dokazuje skrb za vzgojo pripadnikov manjšine. Končno deluje v Miljah društvo Slovencev, ki velja za enakopravnega partnerja občinskih oblasti, te pa se z njim posvetujejo vsakokrat, ko gre za življenske interese slovenskega prebivalstva. V Miljah so organizirani Slovenci uresničili vlogo subjekta, ki jo naša manjšina terja na vseh ravneh.

Mnogim se bo to zdelo malo, ali pa nekaj naravnega, toda pomisliti moramo, da vse ni bilo enostavno. Dvojezičnost se je v Miljah pričela pred nekaj desetletji, ko je «burja» (tako smo jo diplomatsko imenovali) odkrila dvojezični napis na spomeniku padlim partizanom sredi tega mesteca, ki leži na obali lučaj od Trsta.

Smo mar pozabili na nesramno gonjo proti odprtju slovenskega otroškega vrtca v središču Milj? Tista gonja in demonstracije, ki so jih organizirali domači nacionalisti, je bila pravzaprav rojstvo miljske podružnice «Liste za Trst». Ta se je na zadnjih upravnih volitvah okrepila in je sedaj v miljski občini druga najmočnejša politična sila, po Frausinovi listi, ki je izraz zaveznitva med KPI, stranko proletarske enotnosti in neodvisnimi.

Upamo si trditi, da predstavljajo Milje «trdnjavo sožitja» med Italijani in Slovenci, enako kot vse občine, kjer upravlja levica.

To pa nekaterim ni po godu. Mislimo naprimer na demokristjane, ki so v svojem zakonskem osnutku za zaščito slovenske manjšine predvideli dva seznama občin, nekakšni coni A in B za ozemlje, kjer živijo Slovenci. V prvo cono spadajo nesporno slovenske občine, kjer naj bi pripadniki naše manjšine ohranili doslej pridobljene pravice. V drugi coni pa bi Slovenci ne imeli pravic, o tem bi se morali izrekati (po dolgi in zapleteni proceduri) tudi občinski sveti. No, značilno je, da je KD uvrstila Milje skupaj s Trstom in Gorico, torej v področje, kjer ima italijanska večina pravico, da zbrše vsako pravico Slovencev, če se ji le zahoče.

No, pa smo že tam. Kriza, ki je izbruhnila v miljskem občinskem svetu, je res zapletena, toda za Slovence je ocena lažja.

je na pokrajinski ravni, kar je Lista Frausin odločno odklonila. Tako preverjanje bi nujno zahtevalo, da se vrši s pokrajinskim odborom KPI kar bi ne odgovarjalo načelu sodelovanja z neodvisnimi kandidati Liste Frausin. Lista Frausin pa ni odklonila prisotnosti obeh pokrajinskih tajništva, vendar bi odločilno besedo imeli krajevni upravitelji. V skladu s tem stališčem Liste Frausin je bilo tudi stališče pokrajinskega tajništva KPI, katero je bilo vedno pripravljeno nuditi svojo strokovno pomoč. Tako je po večtedenskem zavlačenju s strani nekaterih socialističnih voditeljev, pokrajinsko socialistično tajništvo izsililo občinsko krizo in odklonilo vsakršno preverjanje in dogovarjanje, ki bi ne bilo pokrajinskega značaja.

Po takem zadržanju socialistov je Lista Frausin sklenila sestaviti sama nov občinski odbor v katerem sta spet oba neodvisna svetovalca. Ob volitvah novega občinskega odbora so prišle na dan tudi vse spletke ko so demokriščani, Lista za Milje (melonarji) in socialdemokrati volili za župana socialističnega svetovalca. Tem spletkam pa ni nasedel svetovalec liberalne stranke.

Po treh glasovanjih je Lista Frausin

izbrala svoj odbor, kateremu načeljuje dosedanji župan tov. Willer Bordon in v katerem sta tudi oba omenjena neodvisna svetovalca kot v prejšnjem odboru, načela in programa pa ista kot v prejšnjem. Po teh načelih sprejema odbor sodelovanje in soočanje z vsemi demokratičnimi silami, predvsem s socialisti. Izvolitev novega odbora je bila nujna zaradi številnih vprašanj in del, ki zahtevajo nenehno prisotnost občinske uprave, kar bi komisarska uprava gotova zanemarila in bi ne upoštevala potreb miljskih občanov.

Naši ljudje, predvsem miljski Slovenci, upajo, da se bo razkol in nesporazum v socialističnih vrstah v miljski sekciji kmalu zaključil brez hujših posledic ter, da se bodo socialisti vrnili s svojim predstavnikom v občinski odbor na podlagi dogovora izpred dveh let.

Kiljan Ferluga

NEKAJ O MILJAH

Socialistični svetovalec Rossini je bil kandidat široke fronte, ki je zajela PSI, LpT in KD. K sreči ni zbral vseh 15 sve-

tovalcev dosedanje opozicije, sicer bi jim uspelo potisniti Frausinovo listo v opozicijo, sami pa bi prevzeli upravo.

Seveda se lahko takoj vprašamo, kakšno razmerje bi imeli do naše skupnosti predstavniki te heterogene koalicije, v kateri prevladujejo ljudje, ki preko svojega glasila «Voce libera» stalno poudarjajo svoje nasprotovanje miljskim komunistom in Slovencem in se pri tem poslužujejo argumentov iz ropotarnice hladne vojne.

Moti nas tudi nekaj drugega. Stališča PSI so v Miljah dokaj protislovna, dajejo pa razumeti, da se neudobno počutijo tudi v ostalih občinskih upravah tržaške okolice, od Doline proti Krasu tja do Nabrežine. Čemu? Nismo opazili znakov političnih sporov v levičarskih koalicijah, mislimo pa tudi, da bi ljudje ne razumeli poskusov razbijanja rdečega in slovenskega obroča okoli Trsta. Žalostno bi tudi bilo, če bi kdo skušal izkoristiti priložnost in pritaknil svoj lonček miljski krizi.

Miljska lekcija velja za vse. Komunisti smo za obnovo sodelovanja levičarskih sil pri upravljanju, smo pa proti vsakršni obliki izsiljevanja.

st.s.

HISTORIA MAGISTRA VITAE?

O Trstu se lahko govori angažirano, kljub temu pa z zadostno znanstveno odmaknenostjo ter brez tiste emotivnosti, ki je značilna za marsikatero razpravo o pretekli ali polpretekli zgodovini našega mesta. To je jasno dokazal nedavni zgodovinski simpozij o «Trstu in njegovem zaledju», ki so ga v sredini novembra organizirali tržaška in ljubljanska filozofska fakulteta skupno z Inštitutom za sodobno zgodovino pri dunajski univerzi.

Trst, kot smo ga lahko videli v poročilih, ki so zaobjela okoli šest sto let njegove zgodovine, je kompleksna stvarnost, njegova fizgionomija je zapletena in večplastna, saj so k njenemu izoblikovanju prispevala različna ljudstva in včasih zelo težavne ter napete zgodovinske okoliščine. Mesto je v sebi v tem večstoletnem razdobju ohranilo določene razlike, ki so bile včasih potencialne, spet drugič pa so težile k določeni skladnosti in enovitosti.

Skratka pred seboj imamo komplicirano stvarnost, ki je ni lahko razumeti. Po drugi strani pa tržaška zgodovina, in to je simpozij jasno dokazal, ni Dedalov labirint, ki mu ni mogoče priti do dna: Trst je lahko nerazumljiv le, če se ga lotimo samo z zelo pristranskega kota ob neupoštevanju vseh njegovih komponent. Ob takem črnobelem slikanju bo mesto vselej ostalo odeto v tančico nerazumljivosti, nikoli ne bo pravilno dojelelo svoje preteklosti in ne bo znalo načrtovati poti v prihodnosti.

Pri vsem tem je pa zanimivo, da je potreba po drugačnem pristopu do tržaške preteklosti, po drugačnem iskanju zgodovinske resnice, ali vsaj

globlje resničnosti, le delno zrasla in prišla do izraza v našem mestu. Res je sicer, da so si nekateri tukajšnji zgodovinarji veliko prizadevali za organizacijo simpozija, da je pobudo podprla tržaška filozofska fakulteta oziroma njen zavod za srednjeveško in sodobno zgodovino, res pa je tudi da dober del italijanskih tržaških zgodovinarjev na simpoziju ni sodeloval, da ni se ga udeležilo veliko študentov, da je skratka iskanje, soočanje pogledov in krešenje mnenj ostalo v zaprtem krogu, v katerem so bili tuji zgodovinarji. Slovenci in Avstrijci v večini. Temu dejstvu so v znatni meri prispevala tudi sredstva množičnega obveščanja, ki so, razen dveh ali treh častnih izjem, simpozij povsem prezrla. Kaže, da za nekatere kroge tudi pregovor «storia magistra vitae», pa čeprav je latinskega izvora, ne velja, ali pa velja samo v kolikor ga lahko samovoljno tolmačijo. O Trstu obstaja, vsaj za nekatere, še vedno paleta različnih resnic, med katerimi vsakdo izbira le tisto, ki mu najbolj ustreza, ne da bi se oziral na potrebe in stališča soseda.

S tega vidika se spet soočamo za mestom, v katerem rane iz preteklosti in polpreteklosti zgodovine še vedno krvavijo in si malokdo prizadeva, da bi jih dokončno izlečil. Res je sicer, da v določenih obdobjih političnim in drugim silam uspe, da vsaj z obližem zastavijo to krvavitev, vendar sprava, pomiritev je le navidezna. Stari spori, stara zakrknjenost, stara nasprotja stare instrumentalizacije in izkrivljeni pogledi lahko nepričakovano bruhnejo spet na dan, ostrejši, nevarnejši, bolj slepi, prav zato ker temeljijo na nerazrešenih pro-

blemih, ker klice bolezni niso bile odstranjene. Shematično povedano se v Trstu, in to zlasti v zadnjih letih, ko postaja kriza bolj akutna, stalno obnavlja tisti dve fronti, ki sta bili v taki ali drugačni obliki vseskozi prisotni od prvih povojnih dni sem in ki si stojita druga drugi nasproti, ki se obdelujeta in obrekujeta, ne da bi skušali in znali iskati skupnega jezika. Ti dve fronti, ali ena od dveh, obnavljata in oživljata stare in še nerešene spore, odpirata rane, ki bi morale že zdavnaj nehati krvaveti in za katerimi bi čas vendarle moral zbrisati celo brazgotine.

Ob vseh hudih in perečih problemih, ki jih ima Trst danes in katerih posledice lahko vsi iz dneva v dan ostreje in bolj pekoče občutimo na lastni koži, se mi zdi, da je ta zabubljenost v preteklost, to stalno gledanje nazaj, to stalno in umetno odpiranje nekdanjih ran morda še največji problem, s katerim bi se moral Trst spopasti. Problem, ki je političnega, predvsem pa, se mi zdi, kulturnega značaja. Le če bo v vseh, ali vsaj v večini Tržačanov dozorelo spoznanje, da je treba preteklost preseči, če se hočemo uspešneje soočiti s sedanostjo in s prihodnostjo, bo mesto lahko z večjim zaupanjem uprlo pogled naprej. Če pa bomo nadaljevali po nekdanji proti navidezne pomirjevanja, obližev in tamponov, ki začasno prikrivajo rano, vendar je ne izlečijo, pač pa pustijo, da se gnoj nabira pod kožo, bo preteklost prej ali slej pokopala Trst pod težo nerešenih problemov, ne bo je avstrijske hiše, ki bi nas izvleka iz težav kot pred šesto leti, ne bo je integralne proste cone in turističnih pobud, ki bi lahko dala trhlemu organizu toliko kisika, da bi ga obudila k življenju.

Sekcija KPI občine Dolina

Proslava 65 letnice oktobrske revolucije

V soboto, 13. novembra so se v prostorih gledališča «F. Prešeren» v Boljuncu zbrali tovariši in tovarišice, da bi s priložnostnimi govori in programom proslavili 65. obletnico oktobrske revolucije. Dolinska sekcija se vsako leto spomni te obletnice in poudariti je treba, da je morda edina, ki je ne izrabi tudi za praznovanje včlanjevanja, kajti smisel in namen proslave ni samo privabiti ali pridobiti nove člane. Je predvsem proslava, na katero pridejo vsi demokratični in napredno usmerjeni občani, ne glede na njihovo strankarsko pripadnost.

Po pozdravnih besedah tov. Kocijančiča in po enominutnem molku za počastitev spomina preminulega tov. Brežnjeva, je spregovoril tajnik sekcije tov. Švara. V svojem govoru se je dotaknil političnega in zgodovinskega pomena revolucije, ki je bila odločilna za delavsko-revolucionarni preporad. Nadaljeval je z analizo oktobrske revolucije poudaril tudi negativno plat porevolucionarne dobe. «Oktobrska revolucija je del naše zgodovine, vendar je ne smemo mitizirati. Gledati moramo tudi napake, ki so po njej nastale, vendar ne samo zaradi kritike, temveč zato, da se ne bi ponovile, da se odpravijo z naše revolucionarne poti v socializem». Po zgodovinskem okviru revolucije, je tov.

Švara prešel v današnjo dobo, v dobo problemov, ki pestijo ves svet in Italijo. Ob nestabilnosti vlad v vsej povojni dobi do ogrožanja svetovnega miru. Ob zaključku je postavil simbolično vprašanje ali smo prepričani v vrednote oktobrske revolucije, ali verjamemo v načela, ki vodijo revolucionarna gibanja, ali smo prepričani, da je edina možna pot v napredek in razvoj ta, da se odpravijo socialne krivice, konflikti in razredna trenja v utrjevanju demokracije, miru svobode in socializma. Če smo v vse to prepričani, je naša dolžnost, da posredujemo te vrednote množici, da podamo to sliko in naša verovanja ljudem vseh slojev in starosti, predvsem pa mladini, v katero polagamo vsa upanja za boljšo prihodnost.

Zaključni poziv je bil toliko bolj učinkovit, saj je bilo v dvorani malo mladine, kar je dokaz, da je naše delovanje na tem polju še vedno pomanjkljivo in da ne uresničujemo programov, ki smo si jih v tej smeri načrtali.

Spregovoril je tudi Fausto Monfalcon, član tajništva federacije, ki se je omejil na nacionalno, oziroma lokalno politično stanje. Po mnenju tovarišev je bil govornik premalo prepričljiv in bojevit, njegov poseg ni vseboval pričakovane. Vsekakor je zelo učinkovito ožigosal podtalno delovanje vseh strank in posebno delo tovarišev

socialistov, ki hočejo izolirati komuniste, oziroma našo partijo na vseh ravneh. Vprašanje je v tem trenutku še najbolj aktualno. «Komunisti smo na tržaškem večina dveh manjšin», je dejal Monfalcon «večina delavskega razreda, ki je danes v manjšini — veliko je upokojencev, industrija pa izumira — in Slovencev, ki so prav tako v manjšini».

V kulturnem delu programa je nasto-

pil zbor Svoboda iz Kočevja pod vodstvom Petra Kluna in recitatorji pod režijo Andija Škorjanca. Zbor je zapel vrsto partizanskih in revolucionarnih pesmi, povezovala pa je mlada recitatorka Metka Žagar, ki je ki je s svojim izvajanjem prijetno presenetila vse prisotne. Vse nastopajoče je publika nagradila z dolgim aplavzom.

Brest

Po spremembah v Kremliju

ZSSR je potreben predvsem mir

Trohica upanja se je pojavila prav v trenutku, ko se je zdelo, da je upanje zadnje še dovoljeno čustvo med ljudmi, ki so z zaskrbljenostjo zrlji v postopni propad sveta, grozeče vojne oblake, zaton politike pomirjevanja in sporazumevanja.

Verjetno je bila smrt Leonida Brežnjeva priložnost za kolektivno razmišljanje, mimo polemičnih in propagandističnih shem. Slišali in brali smo bolj objektivne ocene, ki se niso ustavile pri posameznih krivdah pokojnega sovjetskega državnika, pač pa so skušale zajeti v celoti skoraj dve desetletji njegove politike. «Njegove» pa v tem primeru pomeni predvsem politike sovjetskega vodstva, ki je v teh problemih odločalo skupinsko in ne posamično.

Trenutek zaskrbljenosti je verjetno zajel tudi osorne voditelje Bele hiše, ki so pod Reaganovo taktirko napenjali lok konfrontacije s Sovjetsko zvezo z upanjem, da ji bodo čimveč škodovali in se pri tem niso niti ozirali na lastne zaveznike v Evropi. Naj veljajo samo kot primer sankcije trgovinskega in tehnološkega značaja proti gradnji sibirskega plinovoda, nato omejevanje kreditov in podobno. Seveda vse pod pretvezo zatiranja človekovih pravic na Poljskem. (Mimogrede povedano, če bi ta kriterij veljal v Washingtonu za vse države, kjer ne spoštujejo človekovih svoboščin, bi ZDA ne imele diplomatskih odnosov z več kot polovico lastnih najtesnejših zaveznic). Zadnji so prišli ukrepi o nameščanju medcelinskih raket MX, od katerih lahko vsaka doseže SZ in odvrže nanjo deset jedrskih bomb.

Očitno pa pride trenutek, ko se tako soočenje spremeni v spoznanje, da je preko meje samo še ena izbira: ali spopad, ali dogovor.

Tako, pravimo, se je porodil trenutek razmišljanja za vse. Brežnjevu je nasledil Jurij Vladimirovič Andropov. Kaj kmalu so tudi zahodni listi opustili kliše, ki ga je prikazoval predvsem kot «žandarja» SZ, ker je pač 15 let predsedoval odboru za državno varnost (KGB). Prav tako so nemudoma opustili drugi kliše, ki je prikazoval Kremelj kot nekakšen dom za ohromele starčke, saj je Andropov blizu sedemdesetina, zato pa kljub temu mlajši od Reagana, ki je po starosti bliže pokojnemu Brežnjevu.

Opazovalci in komentatorji so začeli ugotavljati, da se tudi v SZ nekaj premika. Odrili so, da je Andropov izobražen, odprt, naklonjen reformam in da poudarja predvsem kontinuiteto mirovne politike svojega predhodnika.

Tudi ni manjkalo pomiritvenih potez, ki so bile dane v javnost, kar daje tudi misliti, da jih je bilo še več. Ni mogoče zamolčati pomena osvoboditve Lecha Walese in malo se zdi verjetno, da so poljski voditelji to storili brez vednosti Kremlija. Na to je Reagan odgovoril s

preklicem bojkota zahodne Evrope, ki je dobavljala tehnologijo za sibirski plinovod. V zameno so zahodnoevropske države morale pristati na kreditne omejitve do SZ in zoženje trgovinskih odnosov, prav v trenutku, ko bi bili še tako krvavo potrebni.

Medtem je v Moskvi potekal pogreb za pokojnim državnikom. Andropov, Gromiko in drugi sovjetski državniki so se srečali s partnerji: ameriškim podpredsednikom Zia Ul Hakom, jugoslovanskima predstavnikoma Stamboličem in Ribičičem in tako dalje.

Sovjetsko vodstvo je prav tako prisrčno sprejelo tovariša Berlinguerja in delegacijo KPI.

Nekaj se torej premika. V Moskvi se spet pletejo niti politike pomirjevanja s Kitajsko, poskusi reševanja afganske slepe ulice, dialoga z Evropo in Ameriko. Bodo ameriški voditelji znali razumeti trenutek, ali pa ga bodo zavrgli v

imenu reakcionarne oholosti?

Vse to ni naključno. Sovjetskemu sistemu so potrebne spremembe, o katerih je že razpravljajal CK KP SZ. Andropov pa je v svojem poročilu odkritosrčno priznal storjene napake, dosedanje neuspehe in obljubil predvsem izboljšanje življenjskega standarda prebivalstva. To pa terja predvsem mir, kajti brez miru in varnosti, torej potrebnega ravnotežja, je tudi politika reform nemogoča. Proračun za oborožitev žre ogromne dele narodnega dohodka, to pa vsiljuje okostenelost pri vodenju preostalega gospodarstva.

Andropov in njegovi potrebujejo torej predvsem miru, da uresničijo postopno politično notranjih reform. Upati je, da jim bo ostali svet to omogočil, kajti še naprej mora računati s sovjetsko velesilo in nikomur ne sme biti vseeno, kakšna bo in kakšne probleme bo znala premostiti.

Sekcija občine Dolina se pripravlja na kongres

Vse organizacije, od kulturno športnih do gospodarskih, imajo vsako leto ali vsaki dve leti, odvisno od notranjega pravilnika oziroma statuta, obračun opravljenega dela. Je to občni zbor ali sklicanje članstva oziroma delničarjev in podobno. Stranke imajo kongrese. Seveda so stranke, ki pojmujejo in izrabljajo kongrese za svoje notranje vojne, za stolčke, za pridobivanje prestiža itd. Za nas komuniste je kongres, pa naj bo to sekcijski ali državni, nekaj pomembnega. Je etapa, ob kateri polagamo račune za opravljeno delo, si izmenjavamo misli in izkušnje, obdelavamo kritike in samokritike in kar je najbolj važno, skušamo najti smer, po kateri bomo v bodoče delovali.

Vodstvo sekcije KPI občine Dolina, si zastavi vsakoletni cilj, da pred sekcijskim kongresom opravi «mini-kongres» celic. Teh je sedem: Domjo, Log-Ričmanj, Boršt, Boljunec, Dolina, Prebeneg in Mačkolje. Taki mini kongresi so pravi stik z bazo. Na njih slišiš več kritik — v pozitivnem smislu — kot pohval. Vodstvo seveda ne išče samo pohval, vendar tudi ne pretiranih kritik, kot so na primer — partija nima programa, sploh ni več komunistična partija, čemu vsakoletni poviški izkaznic, vodstvo prihaja k tovarišem samo po denar, dosedanja upravitelji premalo poznajo bazo, tiščijo skupaj in ustvarjajo nekakšne «zakrestije», enote itd. Še in še je takih in podobnih izjav, ki prihajajo delno od starejših, nekoč odgovornih tovarišev, delno pa od takih, ki so v letih, ko bi lahko dali največ od sebe. Res, da je vodstvo pomanjkljivo, toda, ali smo se kdaj vprašali, koliko smo prispevali in koliko smo se potrudili, da bi stvari izboljšali, tudi s tem, da bi pomagali tovarišem pri

raznih organizacijskih delih in pobodno?

V tej smeri bi morali razpravljati in iskati odgovore. Prepričani smo, da bi s tako kritiko, oziroma samokritiko, veliko prispevali k obnovitvi sekcije, ki je v zadnjem času res nekoliko propadla. Zaskrbljujoče je predvsem dejstvo, da je dosednji tajnik, tovariš Švara napovedal svoj odstop. Sklep je sicer upravičen, na prvi pogled morda nekoliko šokanten, vendar nujen, spričo dejstva, da je tovariš Švara celih 15 let izpolnjeval naloge tajnika. Nujen predvsem zato, ker se na tak način lahko upa v reorganizacijo in ovrednotenje ostalih, predvsem mlajših članov naše sekcije.

Vodstvu očitajo premalo zavzetosti za mladino. Mislim, da je očitek neutemeljen, saj je tako vodstvo sekcije kot tovarišev «upraviteljev» občine v vseh teh letih velikokrat obravnavalo problem mladine, pa naj si bo izključno političnega vidika (sekcija) pa do vključevanja v družbo (občinska uprava). Poudariti moramo, da imata te dve komponenti, se pravi njeni člani, še veliko idej, programov in načrtov, da bi se mladini bolj približali in jo uvajali v aktivnost. Pa ne samo mladih in manj mladih, ampak tudi starejše, upokojence, žene itd. Za njihovo uresničitev pa ne zadostuje samo kritika in avtokritika, besedičenje in hvalisanje, potrebni so ljudje, člani, ki naj pristopijo v naše vrste in naj si prevzamejo odgovornosti, naj žrtvujejo nekaj svojega prostega časa.

Če tega ne bomo dosegli, potem so odveč vsa prizadevanja, vsi lepo usmerjeni programi, ker se bodo zaprašili v predalih ali nam ostali le za spomin.

KAJ JE NAŠA PERSPEKTIVA?

Komunist

Občani smo resno zaskrbljeni nad sedanjim stanjem. Ob tem se še posebej sprašujemo, ali smo že zares našli pravo pot iz zagat, kakšna je naša perspektiva, ali bomo – in kdaj – prišli na zeleno vejo.

V razgibanem političnem vzdušju, ki prevladuje na številnih sestankih in pogovorih, se zelo resno in prizadeto postavljajo tudi naslednja vprašanja: če bomo nenehno zmanjševali uvoz, kako bomo potem zagotovili surovine in reprodukcijski material za proizvodnjo; če bo proizvodnja vse manjša, kako bomo lahko povečevali izvoz in odplačevali v tujini najete kredite; kakšen smisel ima to, da velik del nacionalnega proizvoda izdajamo za odplačilo tujini; ali je res, da bo vsako leto vse slabše; ali so ob rastočem pomanjkanju blaga na notranjem trgu naša neposredna perspektiva prazne police; kaj lahko pričakujejo mladi ob predvidevani manjši rasti zaposlovanja? kdo je kriv, da smo prišli v takšno stanje?

Tovariša Tito in Kardelj sta pred leti opozarjala, da smo že dosegli zgornjo stopnjo zadolžitve, ter da je potrebno prenehati z najemanjem novih posojil. Toda stihija starega obnašanja se je nadaljevala.

Svetovna gospodarska kriza je nedvomno vplivala na naše gospodarsko stanje. Toda glavni vzroki so pri nas doma. Eden osnovnih je vsekakor ta, da v praksi nismo dovolj učinkovito utrjevali in razvijali sistema socialističnega samoupravljanja, tako gospodarskega kot političnega sistema. Če bi dosledno izvajali tisto, kar je o našem socialističnem samoupravnem sistemu zapisanega v naših programskih dokumentih in v Ustavu SFRJ – potem zanesljivo ne bi prišli v sedanje gospodarske zagate.

Po streznitvi, ki je nastopila z objavo vseh podatkov o stopnji naše zadolženosti, je prišlo do pomembnih premikov. Celotna jugoslovanska skupnost se je po demokratični samoupravni poti zavestno odločila, da si bo z vsemi silami prizadevala pravočasno odplačevati v tujini najete kredite. O tem smo vsestransko razpravljali v organizacijah zveze komunistov, zveze sindikatov, socialistične zveze, v vseh naših družbeno-političnih organizacijah, v organih samoupravljanja, v delegatskih skupščinah. Ko smo se odločili za to, da med prioritete naloge vključimo sprotno odplačevanje dolgov, smo se zavedali, da bo to povzročilo veliko notranjo gospodarsko zaostritev, da se bo zmanjšal uvoz, ter da bomo to občutili na mnogih življenjskih področjih.

Za takšno smer smo se svobodno odločili zato, ker se zavedamo, da bolezen, ki jo imenujemo pretirana zadolženost, moramo preboleti, oz. s kar največjo mobilizacijo vseh naših delovnih ustvarjalnih naporov moramo preseči sedanje velike gospodarske težave. Vsak drugačen pristop, vsak poskus splošnega odlaganja odplačila tujih dolgov

bi pomenil samo odlaganje reševanja nako-pičenih gospodarskih problemov. Pomenil bi podaljševanje bolezni. Pomenil bi odlašanje z zdravljenjem, ki terja kirurški poseg. Poleg tega bi jugoslovansko socialistično samoupravno skupnost in njeno neuvrščenost kompromitiral v svetu, česar pa nikakor ne smemo dovoliti.

Po uradnih podatkih zveznega izvršnega sveta je Jugoslavija letos do oktobra odplačala tujih konvertibilnih dolgov tri milijarde 500 milijonov dolarjev. Za takšno odplačilo je bil potreben ogromen napor delavskega razreda in vseh delovnih ljudi. Občani smo se morali marsičemu odpovedati. Mnogi v svetu niso verjeli, da bo Jugoslavija to lahko storila. Pričakovali so, da bo padla na kolena red zahodnimi bankami. Delovni ljudje socialistične samoupravne jugoslovanske skupnosti smo s svojimi konkretnimi rezultati presenetili svet.

Letos bo treba odplačati še milijardo 300 milijonov dolarjev. Leta 1983 bodo naše obveznosti glede odplačila tujih kreditov še večje, saj bodo znašale pet milijard dolarjev.

Ta huda gospodarska stiska, ki jo preživljamo, je hkrati tudi izredno spodbudna, pa naj se to sliši še tako čudno. Spodbudna je v tem, ker nas sili v bistveno večji in vsebinsko kakovostnejši izvoz, v boljše gospodarjenje, racionalnejšo uporabo energije, surovin in reprodukcijskih materialov, pocenitev celotne naše proizvodnje, boljše organizacijo dela, večjo uporabo našega znanja, doseganje večje konkurenčne sposobnosti naših izdelkov na svetovnih tržiščih, še posebej na najzahtevnejših. Sili nas v boljše, racionalnejše in učinkovitejše gospodarjenje z družbenimi sredstvi, v stvarnejšo splošno in skupno porabo pa kakor tudi v racionalnejše osebno obnašanje. Sili nas k resničnemu združevanju dela in sredstev, k doseganju širših integracij, ki bodo morale postati v pravi smislu jugoslovanske. Sili nas k resničnemu zagotavljanju enotnega jugoslovanskega trga. V tej usmeritvi na ekonomsko stabilizacijo in večje ter enakopravnejše vključevanje v mednarodne ekonomske tokove moramo vzdržati, ker je to za nas edina pot, ki nam odpira perspektivo večje rasti in postopnega dviga družbenega in osebne standarda.

Sedanje težke gospodarske razmere, ki nas silijo, da razmišljamo o iskanju novih uspešnejših poti gospodarjenja, nam narekujejo tudi povsem drugačen odnos do obrti, storitvenih dejavnosti in vsestranskega razvoja tako imenovanega malega gospodarstva. Danes se vsi zavedamo, da je to celotno področje še povsem nerazvito. V

zahodnih industrijsko razvitih državah je prav na tem področju največji odstotek zaposlenih. Če bomo zares učinkovito razvijali to področje gospodarske dejavnosti, bomo na racionalnih osnovah odpirali nova delovna mesta in ne bo problema zaposlovanja mladih. Tudi premik na nov delovni čas naj bi spodbujal večjo učinkovitost dela, motiviral delavca, da svoj dohodek v celoti zagotavlja v svoji delovni organizaciji, hkrati pa zagotavljal intenzivnejšo dejavnost v kmetijstvu, obrti in storitvenih dejavnostih.

Gospodarske težave, ki nas pestijo danes, nas ne smejo niti za trenutek demoralizirati. Prav nasprotno. Še bolj nas morajo spodbujati pri iskanju ustreznih ustvarjalnih delovnih rešitev. Naša gospodarska situacija je sicer izredno težka, ni pa brezizhodna.

V sedanjih razmerah moramo postati še bolj tenkočutni za vse, kar se bodisi neposredno bodisi posredno nanaša na mednarodne odnose v naši jugoslovanski skupnosti. Odločno se moramo bojevati proti vsem pojavom nacionalizma in ozkosrčnosti. Zavedamo se, da je naša perspektiva samo v enotni, močni jugoslovanski socialistični samoupravni skupnosti narodov in narodnosti. Velika ideja o potrebi nenehnega utrjevanja, razvijanja in krepitve bratstva in enotnosti, na katero je tovariš Tito nenehno opozarjal, je danes še posebej aktualna.

Sedanje zaostrene gospodarske razmere moramo izkoristiti za večji prodor pri resničnem uveljavljanju delovnega človeka kot nosilca odločanja. Prenehati moramo s prakso golega ponavljanja deklaracij ter se zavzemati za pretvarjanje naših besed v dejanja. Zanesljivo pisanje samoupravnih aktov in tako imenovano institucionalno obravnavanje samoupravljanja še zdaleč ni dovolj. Vsi se zavedamo, da je pred nami naloga, da jasna določila naše ustave o socialističnem samoupravnem sistemu zares uresničujemo. Samo z resnično razširitvijo neposredne demokracije, samo z vsestranskim razvojem socialističnega samoupravljanja, tako gospodarskega sistema kot tudi našega celotnega družbeno-političnega in delegatskega sistema bomo ustvarili možnosti za neposredno motiviranje slehernega delovnega človeka za boljše gospodarjenje, za učinkovitejšo organizacijo dela, za večjo učinkovitost dela, za doseganje boljših končnih rezultatov. Razvoj našega celotnega sistema, tako kot je zasnovan v naših programskih izhodiščih in v ustavi, je bistven za načrtovanje izhoda iz sedanjih zagat. V vseh delih naše socialistične samoupravne družbe moramo v teh časih še bolj spodbujati svobodno, kritično ustvarjalno misel, kajti samo s skupnimi zavestnimi, svobodno opredeljenimi naporami bomo prišli na zeleno vejo.

Odločnejša in prodornejša izvozna usmeritev, za katero se zavzemamo, mora pomeniti

tudi sočasno prestrukturiranje našega gospodarstva in uvajanje novih, kvalitativnih proizvodnih programov. Življenjsko smo zainteresirani predvsem za izvoz tistih naših izdelkov, ki nam zagotavljajo največje učinke na tujih trgih, ter dajejo najboljši devizni priliv. Jasno je, da nismo za primitivno pojmovanje izvoza za vsako ceno. Jugoslovansko gospodarstvo je danes že na takšni razvojni stopnji, da s povečanimi delovno ustvarjalnimi napori lahko zagotovi kvaliteten izvoz. To pa pomeni, da mora družba z ekonomsko stimulativnimi ukrepi spodbujati in ekonomsko-dohodkovno motivirati tiste delovne organizacije in grupacije, ki s svojimi izdelki lahko zagotavljajo dober devizni dohodek. Mnoge delovne organizacije, ki so bile v preteklosti proizvodno usmerjene samo na domači trg, ali na manj zahtevna tuja tržišča, so v zaostrenih gospodarskih razmerah že našle tudi nove proizvodne programe, s katerimi lahko gredo v kvaliteten izvoz na najzahtevnejša tuja tržišča.

Velika naloga komunistov je, da v zvezi sindikatov, v samoupravnih organih in delegatskih skupščinah, v socialistični zvezi in vseh družbeno-političnih organizacijah razvijajo, širijo in krepijo pri vseh naših delovnih ljudeh miselnost o naši nujno potrebni vpetosti v mednarodne ekonomske tokove. Če se bomo zares odločno spoprijemali s še vedno močnimi ostanki stare avtarkične miselnosti, ko smo se v precejšnji meri omejevali na notranji trg in na manj zahtevne tuje trge, kar nam je zelo škodovalo, če bomo ostanke stare miselnosti presegali z utrjevanjem nove, sodobnejše miselnosti – potem bomo razvili ogromno delovno ustvarjalnost pri iskanju in zagotavljanju novih programov kvalitetne proizvodnje. To nam bo odprlo tudi nova obzorja kvalitetnega izvoza in enakopravnega vključevanja v mednarodno delitev dela, kar se bo v končnem rezultatu pokazalo tudi v celotnem dogajanju pri nas doma. ter bo zagotavljalo rast družbenega in osebnega standarda.

Sočasno s povečano izvozno usmeritvijo, ki bo v tem času objektivno pomenila tudi zmanjšanje uvoza določenega blaga ter vplivala na relativno siromašenje izbire blaga na notranjem trgu, pa moramo seveda zagotoviti normalno oskrbo z najnujnejšimi življenjskimi proizvodi, potrebnimi za naše normalno življenje. Velike težave s konvertibilnimi valutami nikakor ne smejo biti opravičilo za to, da bi pri nas primanjkovalo takšnih proizvodov, kot so zdravila, pralni praški, živila in drugo. Zvestno zmanjšujemo porabo na mnogih področjih, zvestno omejujemo uvoz določenega blaga in občani to razumemo kot nujnost. Ne moremo pa pristajati na to, da bi resno zmanjkovalo osnovnih življenjskih izdelkov. S skupnimi napori in dogovori ter večjo organizacijo lahko in moramo zagotoviti normalno osnovno preskrbo.

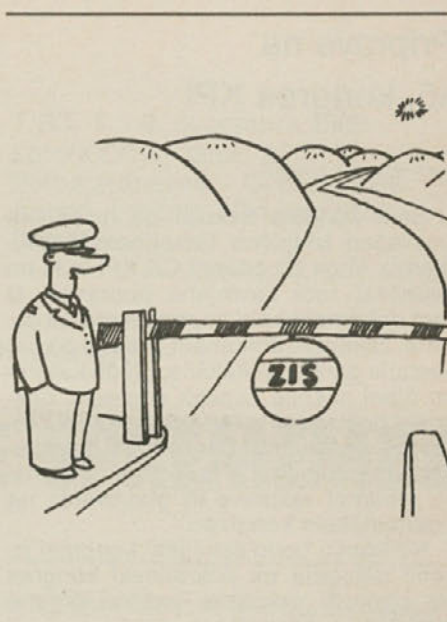
Omejitevni ukrepi so nujnost sedanjega časa, toda osnovna smer, za katero se zavzemamo, je boljše gospodarjenje, racionalnejša poraba surovin, goriva in reprodukcijskih materialov, cenejša in kvalitetnejša proizvodnja. In prav ta osnovna usmeritev naj bi bila stalno pred očmi, da bi zares čimprej presegli sedanje gospodarske težave.

Socialistična Jugoslavija je bila v preteklosti v neprimerno težjih obdobjih od sedanjega. Spomnimo se samo obdobja stalinskega agresivnega vojno-političnega pritiska in informbirojevske ekonomske blokade.

Najtežja obdobja v preteklosti smo uspešno premagovali, ker smo dosledno uresničevali veliko Titovo in Kardeljevo misel o ustvarjalni moči ljudskih množic, ker smo se opirali na lastne sile. V času največje ogroženosti naše neodvisnosti, našega samostojnega obstoja so mnogi v svetu mislili, da bo Jugoslavija kapitulirala, ali pa da bo šla po poti trde roke in diktature. Toda prav v času informbirojevskega agresivnega pritiska so se v Jugoslaviji pojavili prvi delavski sveti in odprli smo perspektivo socialističnega samoupravnega sistema, perspektivo neposredne demokracije.

Ob prazniku republike, ob 29. novembru, se oziram na prehojeno pot. Izkušnje iz preteklosti dokazujejo, da bomo uspešno premagali naše sedanje ekonomske in druge težave, da bomo iz sedanjega stanja izšli močnejši in enotnejši kot jugoslovanska socialistična, samoupravna skupnost ter da bomo odprli obzorja kvalitetnejšega gospodarjenja in politično-družbenega razvoja.

Jože SMOLE

Pogovori KPI-ZKS v Ljubljani

Kmalu normalizacija maloobmejnega prometa

V okviru rednih stikov med pokrajinsko federacijo KPI za Trst in mestno konferenco ZKS se je v Ljubljani 25. novembra 1982 mudila delegacija tržaškega pokrajinskega tajništva KPI v kateri so bili pokrajinski tajnik Claudio Tonel, Ugo Poli, Giorgio Canciani in Stojan Spetič. Pogovarjala se je z delegacijo Mestne konference ZKS Ljubljana, ki jo je vodil predsednik Jože Smole, v njej pa sta bila še Iztok Winkler in Čedo Mokole. Pri razgovorih je sodeloval tudi Stefan Cigoj, podpredsednik komisije CK ZKS za mednarodne odnose. Delegaciji sta se medsebojno informirali o aktualnih političnih in gospodarskih vprašanjih ter o nadaljnjem sodelovanju med obema organizacijama. V tem okviru je tržaška delegacija pokazala polno razumevanje za razloge ukrepov za odpravljanje gospodarskih težav v Jugoslaviji. Obe strani sta soglasno poudarili željo, da se krepi politika odprte meje in dobro sosedsko sodelovanje, zlasti z uveljavljanjem višjih oblik gospodarskega sodelovanja.

Tržaška delegacija je izrazila zadovoljstvo nad pričakovanimi ukrepi, ki naj čimprej normalizirajo zlasti malo-obmejni promet po videmskem sporazumu ter okrepijo povezanost narodnostnih skupnosti v Italiji in Jugoslaviji z matičnima narodoma. Obe delegaciji sta izrazili tudi zaskrbljenost zaradi prepočasnega zakonskega urejanja globalne zaščite Slovencev v Italiji.

Pokrajinski tajnik KPI Tonel je širšemu političnemu aktivu Ljubljane govoril tudi o aktualnih političnih razmerah v Italiji in pripravah na 15. kongres KP Italije.

Tržaško delegacijo je sprejel tudi sekretar Predsedstva CK ZK Slovenije Miha Ravnik.

Priprave na 15. kongres KPI

Nadaljevanje s 1. strani

Sam kongres sekcije pa mora biti posvečen izključno temeljnemu dokumentu, ki ga bo odobril CK KPI in ki bo vseboval tudi zavržene popravke. O tem dokumentu naj se razvije prosta debata, zaključni dokument sekcije pa naj vsebuje osnovna stališča, glede katerih so člani sekcije dosegli soglasje. Sekcijski dokument lahko vsebuje tudi predloge sprememb osnovnega kongresnega dokumenta. Ti predlogi bodo nato predmet razprave in glasovanje na pokrajinskem kongresu.

Na koncu bodo sekcijski kongresi izvolili delegate na pokrajinski kongres ter obnovili sekcijske vodilne organe (vodstvo in razsodišče).

Pevski Zbor Svoboda iz Kočevja, ki je nastopil na proslavi oktobrske revolucije v Boljuncu

HISTORIA MAGISTRA VITAE?

Nadaljevanje s 3. strani

Morda je moje gledanje za koga preveč pesimistično, morda se komu lahko zdi, da precenjujem vlogo kulture. Osebnost pa sem prepričan, da je prav vprašanje soočanja in preseganja preteklosti, pravi pokazatelj moči in vitalnosti mesta, še zlasti pa levice. Če te moči in vitalnosti v mestu in v nas ni, potem je za Trst prihodnost odpisana. Vprašanje fizične smrti bo odvisno le od tega, koliko bodo »zdravniki« voljni umetno ohranjati pri »živiljenju« klinično mrtev organizem.

Vojmir Tavčar

PRISPEVKI

V počastitev spomina tovarišev Miloša in Dušana Kodriča prispeva družina Sema 40.000 lir za Delo in Lavoratore

V počastitev spomina Elze Malalan - Sosič prispevajo tovarišice sekcije Opčine - Bani 40.000 lir

Ob poravnavi naročnine so prispevali po 4.000 lir tovariši Guerino Husu, Gizela Verginella in Marija Milič

Ob obletnici smrti Larka Kocmana prispeva Bruno Škerk iz Nabrežine 3.000 lir

Knez Karlo iz Devina prispeva 2.000 lir

V počastitev spomina sestre prispeva Franc Malalan 20.000 lir

V spomin na pokojno Elzo Malalan - Sosič prispeva sekcija KPI Opčine - Bani 25.000 lir

Gembrini Mario iz Barkovelj prispeva 5.000 lir

Pertot Mario iz Barkovelj prispeva 4.000 lir ob poravnavi naročnine

Vsem darovalcem se toplo zahvalujemo

PORAVNAJTE NAROČNINO

DELO - glasilo KPI
za slovensko narodno manjšino
Direktor ALBIN ŠKERK
Ureja uredniški odbor
Odgovarja FERDI ZIDAR
Uredništvo in uprava:
Trst - Ulica Capitolina, 3
telef. 76.48.72, 74.40.47
Dopisništvo v Gorici: Ulica Locchi, 2
telef. 24.36
Poštni tekoči račun 11/7000
Letna naročnina 6.000 lir
Tisk: Tipo/lito Stella snc
Ulica Molino a Vento 72 - Trst